

မိတ်ကူးချိတ် e . . . . .

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး လေအာ

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgype.com

မမရယ် . . .

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊

ဟိုတုန်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောရင်

ကျွန်တော်အပြစ် ကျွန်တော်ခံမှာပေါ့၊

မမက ဘာဖြစ်လို့

ကျွန်တော်အပြစ်ကို ဝင်ခံရတာလဲ။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မေတ္တာ

MML0013

1,500.00 KS

မေတ္တာ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင်အင်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၁၃၇ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ဂ၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် သီဟရတနာစာပေဧည့်တိယအကြိမ်။

ရောင်းစွဲ ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မေတ္တာ
တ
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

တစ်ပတ်ကြိမ်၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

ပုံသဏ္ဍာန်လေးထောင့်ကျကျ အလျားရှည်သော ထင်းရှူးသား တစ်ထပ်အိမ်ကလေးသည် မြေပေါ်၌ ဆေးသုတ်ပြီး အလျားလိုက်ချ ထားသည့် ထင်းရှူးသေတ္တာကလေးတစ်လုံးနှင့် တူလေ၏။

အိမ်ကို ခိုရောင်ရင့်ရင့် ဆေးရောင်သုတ်ထားသည်။

အစဉ်သဖြင့် တိမ်တောင်တိမ်ခဲများ ဆိုင်းညိုနေသော ကောင်းကင် ကြီးအောက်၌ ညိုမွဲမှိုင်းခြောက်သော အဆင်းအရောင်ဖြင့် ဝပ်နေလေ သည်။

အိမ်၏ လေးထောင့်ကျကျ မျက်နှာစာတွင် ထောင့်ဘက်၌ အိမ်ထဲ ဝင်ရန် တံခါးပေါက်ကလေးထားသည်။

ထိုနေရာတွင် ဖိနပ်ချွတ်ရန်နှင့် ထီး၊ ဦးထုပ်၊ မိုးကာအင်္ကျီတို့ကို ချွတ်ထားရန်နေရာ အခန်းကလေးသဖွယ် လုပ်ထားလျက် ထိုအခန်းက လေးမှ ဧည့်ခန်း တံခါးပေါက်သို့ ဝင်ရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ နီရဲသော သားမွေးကော်ဇောကြီးခင်းထားလျက် ဧည့် ခန်းနံရံပတ်လည်၌ ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးများ မှီကပ်ခင်းထားသည်။

ဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီးများကို ဖွေးဖြူနေသော ဝတ်ရုံဖြူဖြင့် စွပ်ဖုံးထားသည်။

ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် ရေဒီယိုနှင့် စာရေးစားပွဲခုံများရှိသည်။

ဧည့်ခန်းအထက် မျက်နှာကြက်မှာ နိမ့်လျက် အမိုးတစ်ပြင်တည်းဖြစ်နေကာ ဆေးဖြူသုတ်ထားလေသည်။

ဧည့်ခန်း၏ ရှေ့မျက်နှာစာနှင့် ဆေးတစ်လျှောက်လုံးတွင် မတ်တတ်ရပ်ပါက လက်ထောက်ရပ်သာလောက်သော အမြင့်တွင် ပြတင်းဆွဲတံခါးများ ဖော်ထားသည်။

တံခါးရွက်ကို မမြင်ရအောင် ဝှက်လျက် တောက်လျှောက်ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်သွားနိုင်အောင် ဖောက်ထားလေသည်။

တံခါးပေါက်တွင် ကြေးကွင်းတပ်ထားသော လှပသည့်အစိမ်းပွင့်ခက် ခန်းဆီးနိမ့်နိမ့် တပ်ဖုံးထားကာ အလင်းရောင်အလိုရှိက မျက်နှာစာနှင့် ဆေးဘက်တစ်ဖက်လုံး ပွင့်လင်းသွားအောင် ဆွဲရွှေ့ထားလိုက်နိုင်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် နေရာနှစ်ပိုင်း ခွဲထားလေသည်။

တစ်ပိုင်းကို ဧည့်ခန်းအသုံးပြုလျက်၊ တစ်ပိုင်းတွင် စားပွဲရှည်နှင့် ကုလားထိုင်များ ပိုင်းခင်းလျက် ထမင်းစားပွဲလုပ်ထားသည်။

ထမင်းစားပွဲ တစ်ဖက်နံရံတွင် ထင်းခနဲမြင်နိုင်သော ဂျပန်စာတန်းတစ်ခု ချိတ်ထားလေသည်။

ထိုစာတန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'မိတ်ဆွေကောင်းများသည် ရေကဲ့သို့ ဘယ်တော့မှမပြောင်း' ဟူ၏။

ထမင်းစားပွဲပေါ်၌ လှပသောပန်းအိုးတစ်အိုး ချထားသည်။ ပန်းအိုးထဲ၌ အပြာရောင်နုအရင့် နှစ်ထပ်ရောင်ဖြစ်လျက် ပန်းအိုးထဲ၌ ထိုးစိုက်ထားသော ရိုးတံနှင့် ပန်းခက်မှာ ဝါနုနုအရောင် တစ်ခက်တည်းရှင်းနေ

လျက် သွယ်လျလျဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် လှနေသည်။

စားပွဲနောက်၌ နံရံကိုကပ်လျက် ပန်းကန်များထည့်ထားသော ဗီရို
ခုံရှည်ကြီးရှိဖြစ်သည်။

ဗီရိုပေါ်တွင် တစ်ဖက်စွန်း၌ ပန်းအိုးကြီးတစ်လုံး တင်ထားသည်။

ကြက်သွေးရောင်ကျကျ ပန်းပွင့်အဆုပ်ကြီးများမှာ ပန်းအိုးကြီးကို
မိုး၍ လှဂုဏ်ဝင့်လျက် ရှိကြသည်။

အလယ်တွင် လျှပ်စစ်နှင့်သွားသည့် ဝက်စမင့်စတာ နာရီတစ်လုံး
တင်ထားသည်။ အစွန်ဆုံးဘက်၌ သစ်သားခုံကလေးပေါ်တွင် ကီမိုနို
အဝတ်အစားနှင့် ထီးကလေးမပွင့်တပွင့်ကို ဘေးစောင်းကိုင်လျက် ခေါင်း
ကလေး မခိုတရို့စောင်းနေသော ဂျပန်မလေးအရုပ်မှာ နွဲ့နွဲ့ကလေးရပ်
နေသည်။

ဗီရိုကြီးအထက်၌ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဂါဝန်
အနီရောင်ဝတ်လျက် ရွှေရောင်ထနေသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ရှေ့၌ချ
ကာ ညာဘက်လက်တွင် ဆံပင်ဖြိုးရန်ဘီးကလေးကိုင်ထားသော အင်္ဂလိပ်
မကလေး၏ ရုပ်ပုံဖြစ်သည်။ မျက်နှာကလေးမှာ ရယ်မလို ပြုံးမလိုဖြင့်
တစ်ယောက်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေဟန် ကျက်သရေရှိရှိဖြင့် ချောမွေ့
သော မျက်နှာကလေးဖြစ်သည်။

ဗီရိုထဲ၌ နဂါးရုပ်၊ ဆေးရုပ်၊ ဆေးရောင်စုံခြယ် ပန်းကန်များ၊ ယွန်း
ခွက်၊ ယွန်းထည်ပစ္စည်းများဖြင့် လှပစွာခင်းကျင်းပြသထားသည်။

အိမ်ထဲ၌ အခန်းများဖွဲ့ထားပုံမှာ တစ်ဖက်တွင် ဧည့်ခန်းနှင့် အရှည်
လိုက်ဆက်လျက် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိသည်။ တစ်ဖက်၌ ဖိနပ်ချွတ်ရန်
အခန်းကလေးနှင့် အိမ်သာခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်းကလေးများနှင့်
အရှည်လိုက်ဆက်လျက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်း အပိုထားရှိလေသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ခြားထားသော အလယ်တွင် လူသွားလမ်း

ပေးထားသည်။

ဧည့်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိသော အခန်းနှစ်ခန်းအနက် အလယ်ခန်းတွင် တာတာမိမြက်ဖျာများ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသည်။

အခန်းအလယ်၌ လေးထောင့်ကျကျ နီညိုရောင် စားပွဲနိမ့်ကလေးခင်း၍ထားသည်။

စားပွဲခုံမှာ ကျောက်သားထည်၊ ယွန်းထည်ကဲ့သို့ အကွက်ထလျက် ပြောင်လက်နေသည်။ ခုံပတ်ရံတွင် အဝတ်ထိုင်ဖုံကလေးတွေ ဝိုင်းချထားသည်။ ။

[၂]

စားပွဲကလေးပေါ်၌ အစိမ်းရောင်ပန်းအိုး လုံးလုံးပုပုကလေးရှိသည်။
 ပန်းအိုးထဲ၌ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ပတ္တမြားရောင် ရဲရဲစပ်ဖက်နေ
 သော ပန်းပွင့်မှ ပန်းဖတ်ကလေးများ လန်၊ အာ ကားပွင့်နေလျက် စိမ်း
 ညိုသော ရွက်ခက်မျှင်နွယ်ကလေးများသည် ပန်းပွင့်တို့အား ယှက်လိမ်
 ကာ နွဲ့ငိုက်ကျနေသည်။

ထိုအလယ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း နောက်တစ်ခန်းတွင်လည်း
 တာတာမိမြက်ဖျာများ ခန်းပြည့်ခင်းထားကာ ဗီရိုနံရံကာထားသည်။

ဧည့်ခန်းနှင့် ကာခြားထားသော နံရံ၌ အတွင်းတွင် အိပ်ရာ၊ ခေါင်း
 အုံး၊ အဝတ်အထည်များ ထည့်ထားလျက် ဆွဲတံခါးစေ့ပိတ်ထားလျှင်
 နံရံအတိုင်းရှိနေသည်။

နံရံပေါ်၌ အဝတ်စတွင် ရေးဆွဲထားသော တောပုံ၊ တောင်ပုံ ပန်း
 ချိုကားချပ်များ အရှည်လိုက်ချဆွဲထားသည်။

အိမ်ကလေးကို ခြံဝင်းခတ်ထား၏။

ခြံဝင်းဘက်မှ အခန်းနံရံများကို အလုံပိတ်ကာ ဆောက်မထားဘဲ
 ယင်းလိပ်ချထားသလို ဆွဲတံခါးများသာ ပိတ်ကာထားသည်။

ဆွဲတံခါးကို နှစ်ဖက်ဆွဲ၍ တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် အခန်းမှာ ခြံဝင်းမြက် ခင်းနှင့် တစ်ပြင်တည်းဖြစ်နေသကဲ့သို့ ဟင်းလင်းကြီးပွင့်သွားလေကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလျှောက်သွားနိုင်သည်။ အိမ်ထဲမှ အခန်းတွေထဲသို့ ဝင်ရ သောအပေါက်၌ စက္ကူနှင့်လုပ်သော ဆွဲတံခါးပင်ထားကာ အထဲကဖြစ် စေ၊ အပြင်ကဖြစ်စေ ဆွဲလိုက်လျှင် ပွင့်သွားလျက် အသေပိတ်နိုင်သော ချက်ကန့်လန့်များ တပ်မထားချေ။

တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းပြောင်လက်လျက် ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် တိတ်ဆိတ်၍လည်းနေ၏။ အိမ်တွင်း၌ ဓာတ်မီးရောင် များ လင်းထိန်နေကာ အပြင်ဘက်တွင် မည်းမှောင်နေသည်။

ကောင်းကင်၌ လထွက်နေလျက် လသာသောညနှင့်မတူ။ လ၏အရောင်မှာ မြန်မာပြည်ကဲ့သို့ လင်းထိန် ဝင်းပခြင်းမရှိ။ ဖျော့ဖျော့သာ လင်းသာလျက်ရှိနေသည်။

ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့ရှိ ဆိတ်ငြိမ်နေသော ဤထင်းရှူးအိမ်ကလေး ထဲ၌ လူလေးယောက်ရှိကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထမင်းစားပွဲအနီးရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်လွဲလျက် စာဖတ်နေသူမှာ မစ္စတာအော့ဆူးဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာအော့ဆူးမှာ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် ပိန်ပိန်မြင့်မြင့်ဖြစ် သည်။

သူ့တွင် သားမယားမရှိ၊ လောကကြီးကို ကျောခိုင်းလျက်တစ် ယောက်တည်းသမား လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိမ်မရှိ၊ ယာမရှိ၊ အခြေအနေအတည် တကျမရှိ၊ ကျရာတွင် ပျော်မွေ့လျက် ဖြစ်သလိုနေခဲ့လေသည်။

ကျောင်းသားအရွယ်၌ အဖေအမေမရှိ၍ အစ်မက ကျောင်းထား ပေးသည်။

ကျောင်းတွင် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီ၊ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၊ အနက်ရောင် ကက်ဦးထုပ်နှင့် ယူနီဖောင်း ဝတ်တက်ရခြင်းကို မုန်းတီးလှကာ ယူနီဖောင်းကို အစ်မကချုပ်ပေးတိုင်း ရောင်းသုံးပစ်လျက်ကျောင်း မတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးဘဝနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

ကျောင်းကထွက်ပြီး ရှန်ဟဲမြို့တွင်ရှိသော ဂျပန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် စာရေးဘဝနှင့် အလုပ်လုပ်နေသည်။

သူ့ဝင်္ဂါအတိုင်း အေးဆေးသောအလုပ်မျိုးကို ဝါသနာမပါ၍ နိုင်ငံရေးဘက်တွင် ဝင်လုပ်လေသည်။

လျှို့ဝှက်သော မြေအောက်နိုင်ငံရေးကို တရုတ်လိုဝတ်လျက်၊ တရုတ်တွေနှင့် ရောနှောလျက် တရုတ်ပြည်တွင် ငါးနှစ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

စစ်ဖြစ်လာသည့်အခါ၌ ဂျာဗားကျွန်းသို့သွားရာ သင်္ဘောမှောက်၍ ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဂျပန်ပြည်မှ မြန်မာပြည်သို့ထွက်လာကာ သားရေနယ်ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်နေလျက် ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်ပြေးကြရာတွင် စစ်ပြီးခေတ်၌ အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့ဖြစ်ကာ တစ်နှစ်လုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သွားနေလေသည်။

ဂျပန်ပြည်တွင် နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုနှင့် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်သော ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက ကမကထလုပ်၍ သူ့အားမြန်မာပြည်နှင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရန် ငွေစုပေးလျက် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဝိုင်းထောင်ပေးကြ၏။

တို့ကျိမြို့တွင် အလုပ်တိုက်နှင့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများမှာ စူးရှတောက်ပလျက် အကြည့်မှာ မာကျောလှသည်။

ခရီးကြမ်းကြီး စိုင်းနှင်လာခဲ့သောဘဝနှင့် မဟပ်မိအောင် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သည်။ ။

[၃]

သူ၏လက်ဖဝါးများမှာ မိန်းမလက်ကဲ့သို့ ညက်ညောကာ နီရဲနေသည်။

ဖိုသီဖတ်သီ အမူအရာအမြဲရှိသည်။ စိတ်မြန်လက်မြန်လုပ်တတ်သည်။

စိတ်ကောင်းသဘောကောင်းရှိလျက် ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိပွင့်လင်းကာ ကြင်နာစိတ်ထားရှိသည်။

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်၌ ပက်လက်စန့်လျက် ခြေအိတ်အဖြူစွပ်ထားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ပြတင်းတံခါး ပေါင်တွင်တင်၍ ခူးဆစ်အထိ ဘောင်းဘီခေါက်လျက် ဖိနပ်စွပ်ထားစေသော ခြေတစ်ဖက်မှာ ဆိုဖာအောက်သို့ တွဲလောင်းချထားကာ စီးကရက်ကိုအဆက်မပြတ် ဖွာရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ စာဖတ်နေသည်။

ဧည့်ခန်းနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော အခန်းထဲတွင် ယိုကိုသည် အခန်းရှင်းနေလေသည်။

အခန်းအလယ်မှ လေးထောင့်ပတ်လည် ခုံနိမ့်ကလေးကိုခေါက်ကာ

ဖယ်ရွှေလိုက်ပြီး နံရံပီရိတွင်းမှ မွေ့ရာခေါင်းအုံးများထုတ်လျက် မစ္စတာ အော့ဆူးအတွက် အိပ်ရာပြင်ခင်းပေးနေသည်။

ယိုကိုမှာ မစ္စတာအော့ဆူး၏ တူမကလေးဖြစ်ပြီး အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ် ကျောင်းသူကလေးဖြစ်သည်။

မစ္စတာအော့ဆူး ငယ်စဉ်က မိဘမရှိ၍ ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာကာ ကျောင်းထားပေးခဲ့သော အစ်မ၏ သမီးကလေးဖြစ်၍ တိုကျိုတွင်အိမ် နှင့်ရာနှင့် အခြေတကျဖြစ်ပြီး ကျူးရှူးတွင်နေသော တူမကလေးကိုသွား ခေါ်ကာ သူနှင့်အတူနေစေပြီး ကျောင်းထားလေသည်။

ယိုကိုမှာ အရပ်မနိမ့်မမြင့် ကျန်းမာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံလျက် သန်စွမ်း တောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးရှိသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းတွင် ပါးကလေးနှစ်ဖက်မှာ နီဖောင်းမို့နေကာ မျက် စိပေါက်ကျဉ်းလျက် မျက်နှာအလွန်ချိုလေသည်။

ဆံပင်အတိုဖြတ်ထားသည်။ ဒူးဆစ်ထိ ဂါဝန်အပြာကလေးဝတ် ကာ ခုန်ပေါက်ပျံလွှား သီဆို ကခုန်ကစားနေတတ်လျက် ကလေးစိတ် မကုန်သေးချေ။

နံနက်ဘက် ကျောင်းမသွားခင် အိမ်အလုပ် စောစောထလုပ်လေ သည်။

တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းအောင် ရှင်းလင်းဆေးကြောကာ ကြမ်းတိုက် ပြီးမှ နံနက်စာချက်ပြုတ်သည်။

သူ့ခါးတွင် အဝတ်ဖြူစ ပတ်လျက် ခေါင်း၌လည်း အဝတ်ဖြူအုပ် ပတ်စည်းကာ မီးဖိုအဝတ်အစားဝတ်၍ ချက်ပြုတ်နေစဉ် ကလေးမလေး နှင့်မတူဘဲ ကလေးအသွင်ပျောက်ကာ အိမ်ရှင်မကြီးနှင့် တူနေသည်။

တူဝရီးနှစ်ယောက် နံနက်စာ စားသောက်ကြပြီးလျှင် အိမ်ပိတ်ခဲ့ ကာ ဦးလေးက အလုပ်တိုက်သွား၍ တူမလေးက ကျောင်းသွားသည်။

ကျွန်မမှာ ယိုကို အိပ်ရာပြင်ခင်းနေသော အခန်းနှင့်ဆက်လျက်ရှိသော နောက်တစ်ခန်းထဲ၌ရှိနေကာ သေတ္တာထဲတွင် အဝတ်များထည့်နေသည်။

ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့သို့ ရောက်နေသည်မှာ သုံးပတ်ခန့်ရှိသွားလေပြီ။

တိုကျိုမြို့ကြီးနှင့် တိုကျိုမြို့အနီးအနားတစ်ဝိုက် နှံ့စပ်အောင်လည်ပတ်ပြီး၍ နက်ဖြန်ညတွင် အိုကာဆာမြို့သို့ ခရီးဆက်ထွက်ရန်အတွက် ယူဆောင်သွားမည့် အဝတ်အစားများကို သေတ္တာငယ်တစ်လုံးနှင့် ခွဲထည့်နေ၏။

ကျွန်မအခန်းနှင့် လူသွားလမ်းခြားသော တစ်ဖက်အခန်းထဲ၌ ကိုကိုကြီးသည် အိပ်ရာပေါ်၌လှဲလျက် ဒိုင်ယာရီရေးမှတ်နေသည်။

ကိုကိုကြီးမှာ ဂျပန်ပြည်သို့ ကျွန်မနှင့်အတူလိုက်လာသော ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။

သူ၏ဇနီးမှာ ကျွန်မအား အစ်မရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကာ သူ့ခင်ပွန်းကို ကျွန်မနှင့်အတူ ဂျပန်ပြည်သို့ အလည်လိုက်သွားရန် တိုက်တွန်းထည့်လိုက်လေ၏။

ကိုကိုကြီးမှာ စိတ်ကောင်းရှိလျက် စကားနည်းသောသူဖြစ်လေသည်။

သူ့စိတ်ထဲရှိတာကို စကားဖြင့် ချေချေငံငံပြောတတ်သူမဟုတ်။ သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြုံးတို့မှာ မထုံတက်တေးနိုင်လှသည်။

စိတ်နေစိတ်ထား အမှန်သိအောင် ဖြန့်ခနဲ အကဲခတ်သောသူဖြစ်၏။ သူ့ဝမ်းထဲ ဘာရှိသည်ကို ဖော်ပြသော လူစားမျိုးမဟုတ်။

ဂျပန်ပြည်သို့ လာခဲ့ကြရာတွင် သူလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် သုံးစွဲရန် ငွေကြေးယူမလာဘဲလိုက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ဂျပန်ပြည်သို့မလာမီ မစ္စတာအော့ဆူး မြန်မာပြည်သို့
ရောက်လာသည်။

ဂျပန်ခေတ်၌ ကျွန်မတို့နှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေသွားသော သား
ရေနယ်ကုမ္ပဏီမှ မစ္စတာရူရှီးဒါးမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဖြစ်၍ မစ္စတာ
အော့ဆူးနှင့် ကျွန်မ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သည်။ ။

[၄]

တွေ့စက မစ္စတာအော့ဆူးကို မျက်စိမွှေးစူးမိသည်။ ဂျပန်လို ဝတ်စားခြင်း မတွေ့ရဘဲ ရှုပ်ဖြူလက်ရှည်၊ စိန်ကြယ်သီးနှင့် ဘန်ကောက် လုံချည် ထည်လဲဝတ်ကာ ရေမွှေးဆွတ်လျက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဂျပန် အရာရှိကြီးများကို အရွံ့တိုက်သည့်သဘောဖြင့် သူတို့ရှေ့၌ လမ်းသလား ပြနေတတ်၏။ ဂျပန်တိုင်း သူ့ကို မျက်မုန်းကျိုးသည်။

ဂျပန်ထုံးတမ်းမလေ့ကို အမြဲတော်လှန်လျက် လောကမှာ ဘယ်ဟာ မှ ဂရုမစိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟု သူနှင့် ခင်မင်သွားသည့်နောက်မှ သူ့ အကြောင်းကို သိသွားသည်။

စစ်ပြီးခေတ် ဂျပန်ပြည်တွင် ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး မြန်မာပြည်သို့ အလည်လာရာတွင် ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်မအား ဂျပန်ပြည်သို့ အလည်လာရန် အတန်တန်ဖိတ်ခေါ် သည်။

ဂျပန်ပြည်သို့လာလျှင် သုံးစွဲဖို့ရန် ငွေမလိုကြောင်း၊ မယူခဲ့ရန် အတန် တန်မှာသည်။

သူ့အိမ်တွင် တည်းခိုရန် ဖိတ်မန္တကပြုသွား၍ တိုကျိုမြို့၌ ဟိုတယ် တွင် မတည်းကြဘဲ သူ့အိမ်၌ တည်းခိုရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

နိုင်ငံခြားငွေကြေး လဲလှယ်သွားဖို့ရန် အချိန်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်း နေရမည့်အတွက် မစ္စတာအော့ဆူးအားကိုးနှင့်ပင် ငွေကြေးလဲလှယ်ယူ မသွားကြဘဲ လက်ချည်းဘဲ ထွက်လာကြသည်။

နိုင်ငံခြားတွင်သုံးစွဲရန် ငွေကြေးပါမလာ၍ ကျွန်မတို့ ချို့တဲ့ခြင်းမရှိကြ။ အိမ်ရှင် မစ္စတာအော့ဆူးက လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုသည်။

ကျွန်မနှင့်ပါလာသော ကျွန်မမိတ်ဆွေ ကိုကိုကြီးကိုလည်း ကျွန်မနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဂရုစိုက်ဧည့်ဝတ်ပြုစုသည်။ ဂျပန်ပြည်ရောက်၍ လည် ပတ်ကုန်ကျသမျှစရိတ် သူက အကုန်ခံလေသည်။

ကိုကိုကြီးမှာ သူ့အလုပ်တိုက်မှ ဂျပန်ပြည်တွင် ဝယ်ယူရမည့်ကုန် ပစ္စည်းများကို မစ္စတာအော့ဆူး ကုမ္ပဏီမှတစ်ဆင့် ဝယ်ယူရန်အတွက် အစီအစဉ်ပါလာသည်။

ကျွန်မတို့မှာ မစ္စတာအော့ဆူးအိမ်ကလေးတွင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ လိုပင် သဘောထားနေကြသည်။

အားနာစရာမရှိ၊ ဧည့်သည်လိုမနေရဘဲ လွတ်လပ်စွာနေကြရ၏။

ဧည့်သည်ကဲ့သို့ အားနာခြင်းကို မစ္စတာအော့ဆူးကမကြိုက်၊ မုန်း တီးသည်။ အိမ်သူအိမ်သားကဲ့သို့ အားမနာ ပါးမနာ သဘောထားနေ ထိုင်မှသာ နှစ်သက်သဘောကျသည်။

ထင်းရှူးအိမ်ကလေးထဲရှိ အခန်းလေးခန်းထဲ၌ လူလေးယောက် တစ်ခန်းစီ ဆိတ်ငြိမ် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြ၍ ကျွန်မမှာ သေတ္တာထဲ အဝတ်ထည့်နေရင်း တိတ်ချက်သားကောင်းလှခြင်းကြောင့် ယိုကို၏ အသံဗလံကို နားစွင့်မိသည်။

အခန်းထဲဝင်နေလျှင် အပြင်မှ ယိုကို၏အသံကို ကြားနေကျဖြစ်သည်။

သာယာသော တေးသံသာလေးတေးအေးအေးဖြင့် သူဘယ်အခန်း
တွင်ရှိနေမှန်းကို သိရတတ်သည်။

တစ်ဖက်ခန်းတွင် ယိုကိုသည် တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်ရာများခင်းပေး
နေသည်။

ကျွန်မမှာ သေတ္တာကိုပိတ်လိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချလိုက်သည်။
စောစောက ညစာစားပွဲတွင် ညစာစားသောက်ပြီး မစွတာအော့
ဆူးနှင့် ကျွန်မတို့ ဝိုင်းဖွဲ့စကားလက်ဆုံကျပုံများကို ပြန်ပြောင်း၍ စဉ်း
စားနေမိသည်။

‘မလေးစံ . . . ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုဝေးငတ်နေကြတုန်းက
များဆိုရင် အကျိတ်ဝတ်စရာမရှိကြလို့ ကျုပ်တို့အပြင်မထွက်နိုင်ဘူး။
တစ်ယောက်ပြန်လာမှ တစ်ယောက်ကဝတ်ထွက်ရတယ်။ ဟိုတုန်းက
ဘဝနဲ့ အခုဘဝဟာ တခြားစီပဲ။ ဟိုတုန်းကများ သူများလွင့်ပစ်ထားတဲ့
စီးကရက်တိုကိုလမ်းမှာတွေ့ရင် ကောက်သောက်ချင်သောက်လိုက်တာ”

ကိုကိုကြီးမှာပြုံးလျက် မစွတာအော့ဆူးအား စိုက်ကြည့်နေသည်။
ကျွန်မတို့ နားမလည်အောင် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကြိုးစားပမ်းစား
အစီအစဉ်ကျအောင် ပြောပြနေ၏။

သူ့လက်ကြီးခါယမ်းလျက် လောက်စပိကာတပ်ထားကာ အသံမျိုး
ဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ရော အားရပါးရ လှုပ်ရှားပြောဆိုနေသည်။

စကားဆုံးလျှင် ကိုကိုကြီးသည် ပခုံးနှစ်ဖက်လှုပ်ကာ သဘောကျစွာ
တစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။

မစွတာအော့ဆူးသည် ပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။
ကျွန်မမှာ အိပ်ရာပေါ်မှ သူ၏ ရယ်သံကြီးကို ကြားယောင်နေတုန်းပင်။
သူ့ရယ်သံမှာ သူ၏လက်ရှိခန့်ညားထည်ဝါနေသော အခြေအနေကြီး
ကို ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်ပြုနေသော ရယ်မောသံကြီးဖြစ်သည်။ ။

[၅]

ကျုပ် ဂျာဗားကျွန်းကို ၁၉၄၂-ခုနှစ်က သွားတယ်။ ကျုပ်စီးတဲ့ သင်္ဘောကြီးက ခရီးသည် ၁၆၀၀-လောက် ပါတယ်။ သင်္ဘောဘေးမှာ အသက်ကယ်လှေ ရှစ်ခုချိတ်ထားတယ်။ တစ်ခုကို လူတစ်ရာလောက် စီးနိုင်တယ်။ ဒီသင်္ဘောနာမည်က တိုင်ယိုမာရူးလို့ခေါ်တယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောခုတ်သွားရင်း လမ်းမှာရေငုပ်သင်္ဘောတွေရဲ့ တော်ပီဒိုထိတာပဲ။

သင်္ဘောကြီး မီးထလောင်ပြီး မြုပ်ခါနီးမှာ လူတွေဟာ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပြေးကြသွားကြ အော်ကြ ငိုကြနဲ့ ဖြစ်နေပြီး မီးတောက်ကြီးက လည်း သင်္ဘောကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝါးနေတာပဲ။ လှိုင်းကလည်း သိပ်ကြီးနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အသက်ကယ်လှေပေါ် လူတွေတက်ပြီး ကြိုးဖြတ်ကြတာအဖြုတ်မတတ်တော့ မှောက်ကုန်ကြတာပဲ။ တချို့ လှေတွေလည်း လှိုင်းကကြီးလွန်းလို့ သင်္ဘောနံရံနဲ့ဆောင့်မိတော့ ကွဲကုန်ပြီး မြုပ်တာပဲ။ လှေငါးစင်းပဲ မမြုပ်ဘူး။ ရေထဲကျသွားတဲ့လူတွေလည်း ကူးရင်းနစ်ကုန်ကြတယ်။

‘တချို့ကူးနိုင်တဲ့လူတွေက မမြုပ်တဲ့လှေတွေဆီ ကူးသွားတော့ လှေပေါ်ကလူတွေက လှေနစ်မှာစိုးလို့ မတက်မခံဘဲ တွန်းပစ်ကြတယ်။ အတက်မခံဘူး၊ ငရဲပြည်အတိုင်းပါပဲလေ။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ သင်္ဘောပေါ်ထိုင်ပြီး ရှုခင်းကိုငေးကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီဒုက္ခထဲရောက်နေတာကို သတိမရဘူး။ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကိုကြည့်နေရသလိုပဲ အောက်မေ့တယ်။ နောက်ဆုံး သင်္ဘောလည်း နစ်ခါနီးနေပြီ။ ကျုပ်အနားမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်လည်း သင်္ဘောနဲ့အတူတူ နစ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။

‘ဒီအချိန်ကျမှ လှေတစ်စင်းကိုမြင်လိုက်တယ်။ ဒီလှေဆီကို ကူးမသွားဘဲ အသာကြည့်နေတယ်။ လှိုင်းပုတ်ပြီးမြုပ်မယ့် သင်္ဘောနားကပ်လာမှ ခုန်ချလိုက်တာလှေပေါ်က လူတွေကြားထဲ ခွေလဲကျသွားလို့ ‘သည်းခံကြပါခင်ဗျာ’ ပြောပြီးတစ်ခါတည်း မျက်လုံးမှိတ် အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အိပ်ရာကနိုးတော့ ကျုပ်စီးလာတဲ့လှေက စစ်သင်္ဘောတစ်စီးနားရောက်နေတာမြင်မှ လူ့ဘဝဟာရယ်စရာကောင်းတဲ့ဘဝလို့ အားရပါးရ ရယ်မိတယ်’

သူ့အိမ်သို့ ရောက်စက ကျွန်မတို့ကိုပြောပြသော အတ္ထုပ္ပတ္တိပုံပြင်များအနက် သင်္ဘောမှောက်ပုံနှင့် သူ၏အသက်ရှင်ပုံရှင်နည်းကို လှေလာနေစဉ် ယိုကိုသည် ခြေသံမကြား အခန်းထဲသို့ရောက်လာကာ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ဆွဲစေလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမျက်နှာလေးမှာ သိသာစွာညှိုးငယ်လျက် မရွှင်မလန်းဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မရင်ထဲ၌ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အမြဲပြုံးရွှင်နေကျ မျက်နှာကလေးမှာ ယနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြား မရွှင်မပျ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သောမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း

စိုက်၍ကြည့်မိသည်။

ကျွန်မက ပြုံးလိုက်ကာ သူ့အရိပ်အကဲလည်းကြည့်လျက် ကျွန်မ အိပ်ရာနံဘေးတွင် လာထိုင်ရန်ပုတ်ပြကာ ခေါ်လိုက်သည်။

သူသည် ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိ။

နိမ့်နိမ့်နေသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်မအိပ်ရာဘေး၌ ဂျပန်ထိုင်ခုံ ထောက်ချက်ခေါက်ထိုင်ကာ ကျွန်မအား ညှိုးငယ်စွာကြည့်နေသည်။

‘ယိုကို....ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကျွန်မက မျက်နှာပျက်ပျက် လေသံကလေးဖြင့် သူ့ပခုံးကိုကိုင် ကာ မေးလိုက်သည်။

ယိုကိုမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်ကျောင်း၌နေ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားကို နားလည်ကာ စကားဖြစ်အောင် ပြန်ပြောတတ်၏။

‘မမလေးစံတို့ နက်ဖြန်ည အိုဆာကာကို သွားမယ်မဟုတ်လား’

ကျွန်မနှင့် ခွဲခွာရမည့်အတွက် အောက်မေ့၍ မှိုင်လာသလားဟု ထင်မိကာ ကျွန်မက ပြုံးလျက်....

‘နက်ဖြန်ညသွားမယ်. . .၊ လိုက်ခဲ့ပါလား ယိုကို’ဟု ပြောလိုက် သည်။

သူ့ဒူးပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်လျက် ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ယမ်းခါပြနေကာ မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

ကျွန်မလည်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကာ သူ့ပခုံးလေးနှစ်ဖက် ကို ဆုပ်လျက် . . .

‘အိုဆာကာကို လိုက်ချင်သလား၊ လိုက်ချင်ရင် မင်းဦးလေးကို ပြော ပါလား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ နက်ဖြန်ညရထားနှင့် သွားကြမည်ဖြစ်ရာ ယိုကိုမှာ အိမ် စောင့်ကျန်ရစ်ရမည်။

ကျွန်မတို့ရောက်နေခိုက် အိမ်အလုပ်များ၍ ကျောင်းမတက်ဘဲခွင့်
ယူထားရသည်။

မစ္စတာ အော့ဆူးအား ယိုကိုပါခေါ်ခဲ့ရန် ပြောသောအခါ
ကျောင်းရက်ပျက်နေ၍ မခေါ်နိုင်ဘူး ထားခဲ့မယ်ဆိုသဖြင့် ဇွတ်မပြော
သာပေ။ ။

[၆]

အိုဆာကာသို့ သူပါလိုက်ချင်ပုံရှိနေသည်ဟု အောက်မေ့ကာ သူ့
ဦးလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောရန် ပူဆာခိုင်းရသည်။

‘ဦးလေးကို ဒီနေ့ည စကားပြောစရာ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊
မပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီစကားပြောပြလိုက်ရင် ကျွန်မကို အိုဆာကာ
လိုက်ဖို့ခေါ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်’

သူ့စကား အသုံးအနှုန်းကို ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်နိုင်
၍ သူ့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောခိုင်းရသည်။

ကျွန်မမှာ စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

ဘယ်ကိစ္စ၊ ဘယ်စကား၊ ဘယ်အကြောင်းများလဲ။ ငွေရေးကြေး
ရေးများလား၊ ဘာများလဲဟု တွေးတောကာ သို့လောသို့လောတွေ့များ
သွားသည်။

‘ပြောစမ်း . . . ယိုကို၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စကို ပြောပြမှာမို့ ဦးလေးက
မင်းကို အိုဆာကာ ခေါ်မသွားနိုင်မှာလဲ ပြောစမ်း’

ယိုကိုသည် ကျွန်မမျက်နှာကို မျက်စိကလေး မှေးကြည့်လျက် တော်

တော်နှင့် မပြောဘဲနေ၏။

နောက်မှ ပြောတော့မလို အမူအရာဖြစ်လာကာ မပြောခင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူ့အပြုံးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အပြုံးဖြစ်သည်။

‘ကိုကိုကြီးစံလေ ကျွန်မကိုနမ်းတယ်၊ ဒီအကြောင်း ဦးလေးကို ဒီည ပြောပြရမယ်’

‘အို....’

ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်၍သွားသည်။

တစ်ယောက်ယောက်က ခေါင်းကို တအားရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ မိုက်ခနဲ မူးနောက်သွားသည်။

ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရှေ့ဆက် စကားမပြောနိုင်သလောက် ဖြစ်သွားသည်။

ယိုကိုသည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ အငြိမ်သား ကျွန်မကို ကြည့်၍နေသည်။

ဤကိစ္စကို ကျွန်မ မသိလိုက်ရဘဲ သူ့ဟာသူ သူ့ဦးလေးကို သွားဖွင့်ပြောလိုက်ချေလျှင် သည်နေ့ည သည်အိမ်ကလေး၌ ကျွန်မမှာ ရှေ့ဆက်၍ မတွေးတောဝံ့သလောက် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားကာ ကျောထဲ၌လည်း စိမ့်သွား၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ကိုကိုကြီးက သူ့အိမ်တည်းခိုနေတုန်း သည်လိုလုပ်ရပါလိမ့်။

မေးခွန်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်မှာ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပြည့်လျှံလာကြလျက် တွေးရင်းတွေးရင်း အသက်ရှူမှားနေသည်။

ယိုကိုက အလိုတူ၍ဖြစ်ရသလားဟု မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်မိသည်။

သူ့ဦးလေးကို ဖွင့်ပြောရမည်ဆိုသည်မှာ အလိုမတူ၍ တိုင်ကြား
မည့် အဓိပ္ပာယ်ရောက်နေသဖြင့် အလိုမတူဘဲ ကျိတ်ခံလိုက်ရပုံများလား
ဟု မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ကျွန်မမှာ တစ်ထိုင်ချင်း ခေါင်းရှုပ်သွားကာ ကျွန်မ၏ နှုတ်မှ 'ကိုကို
ကြီးမှာ မိန်းမရှိတယ် ယိုကို' ဟု ထွက်သွားမိသည်။

'သူ့မိန်းမက သူ့ကိုချစ်သလားဟင်'

ကျွန်မသည် ယိုကို၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့မေး
ခွန်းကိုမဖြေခင် သူ့မေးသောမေးခွန်းပေါ်တွင် မူတည်၍ သူ့အကဲကို
သိလိုသိငြား နှိုက်ချွတ်ရှာဖွေ စိုက်ကြည့်မိသည်။

သူ့မေးပုံမှာ သိလို စုံစမ်းခြင်း ပြင်းပြင်းပြပြ အမူအရာလုံးလုံးမပြု
ပုံပြင်ဝတ္ထုကို နားထောင်နေသော ကလေးသူငယ်တစ်ဦးက ပေါက်က
ရမေးခွန်းတွေ မေးပုံမေးနည်းအတိုင်းသာ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေ့ရသည်။

'ချစ်တယ်၊ သူ့မိန်းမက သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ သူကလည်း ချစ်တာပဲ'

ယိုကို၏ မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်လင်ရွှင်ပျတုန်းကကဲ့သို့ ချိုမြမြ
ဖြစ်လာကာ အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးမျက်နှာကလေးပမာ ပြုံးပြုံး
ကလေးလုပ်နေသည်။

ကျွန်မမှာ စဉ်းစားရကျပ်လာသည်။

သူပါ အလိုတူအလိုပါဖြစ်လျှင် သည်အဖြေဖြင့် မှိုင်ငိုင်တွေဝေသွား
စရာရှိလျက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သလို နဂိုအတိုင်း မထူးခြားခြင်းကို ပြနေ
သည်။

ကျွန်မသည် သူ့မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေပြန်လေ၏။

ယိုကိုသည် သူ့ခေါင်းတွင် သိုင်းချည်ထားသော ဖဲကြိုးအနက်ကို
ဖြုတ်ယူရင်း အိမ်ရှေ့မှအသံကို နားစွင့်လိုက်လျက် 'ဦးလေးစာဖတ်နေ
တုန်းပဲ' ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်မမှာ အခက်တွေ့နေ၏။
 သူ့အား အလိုတူသလားဟု စစ်မေးရမှာကလည်း မတူလျှင် မေးဖို့
 မကောင်းချေ။
 အလိုမတူဘူးလားဟု မေးလိုက်ရမှာကလည်း အလိုတူနေလျှင် ခက်
 ချေမည်။
 သူ့ပုံပန်းမှာ သူ့ဦးလေးအား အလိုတူသည်ဖြစ်စေ၊ အလိုမတူသည်
 ဖြစ်စေ သွားဖွင့်ပြောမည့်ပုံပေါ်နေသည်။ ။

[၇]

သူဖွင့်ပြော၍ မစ္စတာအော့ဆူးသိသွားလျှင် သူ့ကို အိုဆာကာမြို့ သို့ ခေါ်သွားမည်မဟုတ်မှန်းလောက်သာ သူသိသည်။

မစ္စတာအော့ဆူးက ကိုကိုကြီးကို မည်ကဲ့သို့သဘောထားမည်ကို တွေးမိပုံမရ၊ မလိုလျှင် ညတွင်းချင်း ကိစ္စများကြမည်ကို တွေးမိဟန် သိဟန်လည်းမရှိ။ ကျွန်မမှာ အသက်ရှုရကျပ်ကာ ကိုကိုကြီးအတွက် ချက်ချင်းပူပန်သွားမိသည်။

ဂျပန်တစ်ယောက်၏ ဒေါသကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထား၍မတွေးဝံ့ ချေ။

ရှူးရှူးရှဲရှဲထွက်သော ဂျပန်ဒေါသလည်း ကြောက်စရာကောင်း သည်။

သွေးအေးအေးနှင့် တစ်မိမိထွက်သော ဒေါသမျိုးလည်း အသည်း ယားစရာဖြစ်သည်။

ကိုကိုကြီးအပေါ်တွင် လိုအပ်သည်ထက် ပိုလျှံနေအောင် ပြုစုနေ သော စိတ်၊ စေတနာ၊ မေတ္တာမှာ သည်အကြောင်းကြားသည်နှင့်တစ်

ပြိုင်နက် အခါကြီး ခါးသွားပေလိမ့်မည်။

အိမ်ပေါ်တွင် မျက်နှာမကြည့်ချင်အောင်ဖြစ်ကာ ခွင့်လွှတ်ချင်မှ လွှတ်မည်။ အကယ်၍ သူ့ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင် မတားဆီးနိုင်လေ က သူ့ပိုင်နက်ထဲတွင် လှလှကြီး ဒုက္ခများဖို့ရာသာ ရှိနေကြ၏။

ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ညူးလာကာ စိတ်ထဲ၌ကိုကို ကြီးကိုအဖန်တလဲလဲ အပြစ်တင်ရင်း ကြံမရဖြစ်နေလေသည်။

‘မမလေးစံ အိပ်တော့၊ ဦးလေးဆီ သွားဦးမယ်’

သူသည် ထိုင်ရာမှထရန်ပြင်သည်။

ကျွန်မမှာ လန့်ဖျပ်သွားလျက် သူ၏ ဂါဝန်စကို ဆွဲထားလိုက်ကာ ကတုန်ကယင်ကြီးပြောမိသည်။

‘နေပါဦးကွယ် ဦးလေးကို ဒီကိစ္စပြောမပြလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဘာ ကြောင့်လဲ သိပါရစေ’

သူသည်ထရန် ဆိုင်းတွဲသွားကာ ပြောပြရမည့် အင်္ဂလိပ်စကားကို စဉ်းစားရှာဖွေသကဲ့သို့ မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်လျက် နှုတ်ခမ်း ကလေးကိုစု၍ တွေ့နေသည်။ ။

[၈]

ကျွန်မမှာ သူ့အဖြေကိုစောင့်ရင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဆိုးကျိုးကို မသိလောက်အောင် သူ့၌ အတွေးအခေါ် အသိဉာဏ် မရှိဘူး လားဟု စိတ်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်နေမိသည်။

သူ့အနေမှာ ကလေးပီပီ ရိုးရိုးအအပင် ဘာမှန်းမသိ။

‘ကျွန်မပြောရမယ်၊ မပြောရင် ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိမှာပေါ့။ အပြစ်ရှိ မယ်။ ကျူရှူးမှာ ဦးလေးနဲ့နေဖို့ ကျွန်မကို လာခေါ်တုန်းက ဦးလေးက ပြောထားတယ်၊ ငါ့အတွက် ဆစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နဲ့ မြေကြီးရှိရင်နေ လို့ဖြစ်တယ်။ နင့်အတွက် အခုတိုကျိုမှာ အိမ်နဲ့နေမယ်။ အလုပ်မြဲမြဲ လုပ်မယ်၊ ငါ့ကို ဦးလေးလို့သဘောထားရင် ငါနဲ့မလိုက်ခဲ့နဲ့။ ငါက ယောက်ျား နင်ကမိန်းမ၊ ငါနဲ့အတူနေချင်ရင် ငါ့ကို နင့်အဖေလိုအောက် မေ့မှ နင်နဲ့ငါနဲ့ အတူတူနေလို့ဖြစ်မယ်။ နင့်မှာ ငါမသိအောင်လျှို့ဝှက် ထားတာ ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ ငါ့ဇာလည်းနင်မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထား တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သဘောတူမှ ကတိပေးမှ နင်မွေးစားမယ် ခေါ်သွား မယ်ပြောတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကတိပေးထားတယ်။ ဦးလေးကို အသိမပေး

တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ချက်ချင်းသိစေမယ်။ လျှို့ဝှက်ချက် မထားဘူး လို့ ကတိပေးထားတယ်။ ကျွန်မဖွင့်ပြောမပြရင် ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ကျွန်မမှာ တပင်တပန်းကြီး နားထောင်ပြီးနောက် အလုံထောင်ထဲ ကျရောက်သွားသလို အသက်ရှူရဖွန်းကျပ်အောင်ပင် စိတ်အိုက်သွားသည်။

တူမလေးကို သမီးလေးနှင့်မခြား ချစ်ခင်ပုံမှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေသည်။

ထိပ်ပုတ် ခေါင်းပုတ် ကျီစယ်နေတတ်လျက် ဖူးဖူးမှုတ်ထားသည်။ တူမလေးမပျင်းရန် ရေဒီယိုကိုဖွင့်ကာ တူမလေးနှင့် တွဲကချင်လည်း ကနေတတ်သည်။

မိခင်နှင့်မခြား မျက်စိအောက်၌ထားလျက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေသည်။

အပြင်ထွက်လျှင် ဝတ်ရမည့်ဂါဝန်အဝတ်အစားကိုကိုယ်တိုင်ရွေး ချယ်ပေးလျက် လှပအောင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သေးသည်။

သည်အသက် သည်အရွယ် သည်အချိန်ရောက်မှ သည်တူမလေး ကို သံယောဇဉ်ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်ထားသူဖြစ်သည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ယိုကိုကို မွေးစားထားတဲ့အတွက် ကျုပ်ဘဝဟာ အတည်တကျ ဖြစ်သွားပါပြီ’ ဟု သူ၏ ရပ်တည်ရာရသော အခြေအနေ ကို ကျွန်မတို့အား စပ်မိတိုင်း ပြောပြတတ်သည်။

ကျွန်မတို့မှာ တစ်အိမ်တည်း နှစ်ယောက် အတူတူနေလျက် နှစ် ကိုယ့်တစ်စိတ် လုပ်ထားကြသည်။

ယိုကို၏အခြေအနေမှာ မပြောဘဲ မြဲထားလိမ့်မည့်အခြေအနေမ ဟုတ်၊ ဤကိစ္စမှာ ဖွင့်ပြောကောင်းသည့် ကိစ္စဟု ထင်မှတ်နေသဖြင့် သာ၍ စဉ်းစားရ ကျပ်လာသည်။

ဦးလေးက ကြိုတင်မှာကြားထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာလေးစား
 ခြင်းရှိသည့်အတွက် ကောင်းတဲ့စိတ်ပဲဟု တစ်ဖက်က ချီးကျူးမိသည်။
 ယိုကိုမှာ ဦးလေးစကား နားထောင်ဖို့သာလျှင် သူ့အရေးထားလေ
 သည်။

ကိုကိုကြီးအတွက် အရေးမထားချေ။ ကိုကိုကြီးက ခေါ်လာသော
 ကျွန်မအတွက်လည်း အရေးမထားချေ။

သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့အတွက်လည်း အရေးမထားချေ။

သူ့ဦးလေးအပေါ်၌ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ဖို့ရန် အသည်းစွဲအောင်မှတ်
 ထားပုံရသည်။

‘ယိုကိုဖွင့်ပြောရင် ယိုကိုကို ဦးလေးက မဆူဘူးလား၊ စိတ်မဆိုးဘူး
 လား’

သူသည် အဖြေချက်ချင်းမပေးဘဲ ပြုံးရင်း တွေးနေ၏။

စူးရှသော မျက်လုံးအကြည့်ဖြင့် ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မက အဖြေမပေး၍ တစ်ခါထပ်မေးပြန်သည်။

‘နောက်တုန်းက ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးသလား၊ ဖွင့်ပြောနေ
 ကျလား’

သူသည် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မကို ကိုကြီးစံကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မနမ်းဖူးဘူး၊ သူတစ်ယောက်
 ပဲ နမ်းတာ။ နောက်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဦးလေးသိမှာပေါ့’

ကျွန်မမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကာ သူ့အဖြေကို ကြားနာရင်း
 စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ရယ်မိလေသည်။

သူလည်း ကျွန်မနှင့်အတူ ရောရယ်နေသည်။

‘ယိုကိုဖွင့်ပြောရင် ဦးလေးက ယိုကိုကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်
 ဘူးလား’

[၉]

သူသည် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဦးလေးက ယိုကိုကိုချစ်တယ်၊ စိတ်ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး။ မပြောဘဲ နေမယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူး။ အခုလည်းမပြောဘူး နောက်မှလည်း မပြောဘူးဆိုရင် ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိမှာပေါ့’

ယိုကိုမှာ သူ့အယူအဆကို ရိုးရိုးသားသားကလေး ပြောပြနေသည်။

သူက ရိုးရိုးသားသားပြောလေ ကျွန်မမှာ အကျပ်ရိုက်လေလေဖြစ် ကာ ထပ်၍ မေးခွန်းထုတ်ရပြန်သည်။

‘ယိုကိုပြောရင် ဦးလေးက ကိုကိုကြီးစံကို စိတ်ဆိုးမယ် မထင်ဘူး လား’

သည်မေးခွန်းကို တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတောမနေဘဲ မဆိုင်းမတွဖြေ လိုက်သည်။

‘ဧည့်သည်ပဲ ဘယ်စိတ်ဆိုးမလဲ၊ မဆိုးပါဘူး’

လူကောင်သာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေလျက် အတွေးအခေါ်မှာ ဘိတ်ဘိတ်သား သူငယ်နှုပ်စား မသိနားမလည်သည့် ကလေးမလေးသ

ဖွယ် အအကြီးဖြစ်နေ၍ စိတ်ထဲ၌ သာ၍သာ အိုက်သွားမိသည်။

‘စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာ မှားတယ်၊ မင်းပြောရင် ဦးလေးက ကိုကိုကြီးကို စိတ်ဆိုးမှာပေါ့။ ကိုကိုကြီးက မင်းကိုနမ်းတာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို နမ်းသလို နမ်းသလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အပျိုမလေးကို နမ်းသလို နမ်းသလား ပြောစမ်း’

‘အပျိုမလေး နမ်းသလို နမ်းတယ်’

ဒက်ခနဲဖြေလိုက်သော သူ့အမေးကို ကြားနာကာ ဒါနဲ့များသူ့ဦးလေးက ဘယ်စိတ်ဆိုးမလဲလို့ ပြောရသလားဟု စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်ကာ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာမှ ကျွန်မက လူမှုရေးရာ နားမလည်ခြင်းကို နားလည်စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ထပ်ရှင်းပြောပြန်သည်။

‘ဒါဖြင့် အပျိုလေးကိုနမ်းတာ ဦးလေးသိရင် သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား၊ စိတ်ဆိုးမလား’

သူသည် မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်လျက် အတန်ကြာစွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်ဖြေသည်။

‘ဧည့်သည်ပဲ၊ ဒီအိမ်မှာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်ကို စိတ်မဆိုးရဘူးမဟုတ်လား’

ကျွန်မမှာ သဘောပေါက်အောင် ပြောဖို့ရန် လက်လျှော့လိုက်ရကာ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိသည်။

ခေါင်းကုတ်လျက် အကြံထုတ်ရလေသည်။

မီးကို မလောင်ခင်က တားရန် သဲကန္တာရကြီးထဲ၌ ရေရှာနေသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် အကြံမရနိုင်သဖြင့် စိတ်ပင်ပန်းလိုက်ပုံမှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

သူက ကျွန်မကို မျက်စိမှေးမှေးဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မစိတ်သော

ကများနေမှန်း သိသဖြင့် စိတ်သောကမများရန် စိတ်အေးအောင်နား
သွင်းနေသည်မှာ . . .

‘မမလေးစံ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဦးလေးက ကိုကိုကြီးစံကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။
ကျွန်မကို နေ့တိုင်းပဲပြောတယ်၊ ကိုကိုကြီးစံ အလုပ်ကို လုပ်ပေးရမယ်။
အဝတ်ဟောင်းရင် လျှော်ပေးပါ၊ လက်ကိုင်ပဝါဟောင်းရင် လျှော်ပေး
ပါ။ စားစရာကို အချိန်နဲ့ကျွေးပါ။ အခန်းထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်
ချင်ရင် သွားပို့ပေးပါ။ အိပ်ရာကောင်းကောင်းပြင်ပေးပါ။ ဝတ်ပြီးတဲ့
အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပေးပါ၊ ခေါက်ပေးပါ နေ့တိုင်းပြောနေတာပဲ။
ကိုကိုကြီးစံကို ဦးလေးက နှစ်သက်တယ်၊ ချစ်ခင်တယ်၊ စိတ်မဆိုးပါ
ဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဦးလေးက . . .’

အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်အောင် မပြောတတ်သော်လည်း သူပြော
ချင်သောစကားကို သူတစ်ပါးနားလည်အောင် စကားလုံးတစ်မျိုးပြီးတစ်
မျိုး ရွေ့လျားပြောင်းပြင် ပြောပြနေသော သူ့စကားကြော အဆုံးမသတ်
ခင် ကျွန်မမှာ သူ့နဖူးကို ပိတ်သာထုလိုက်ချင်သည်။

ရှေ့ဆက် ရှည်မနေအောင် အတင်းဝင်ပြောရလေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ယိုကို၊ ယိုကိုနားမလည်ဘူး။ ဦးလေးသိရင် ကိုကိုကြီး
စံကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်’

သူသည် ကျွန်မစကားကို မယုံတယုံဖြင့် ငေးငိုငိုလျက် ကြည့်နေ
သည်။

ကျွန်မမှာ အဆင်ပြေစေရန်အကြံရအောင် စဉ်းစားရလျက်သူ့ကို
တောင်းပန်ရတော့၏။

‘ယိုကို ကတိအတိုင်း ဦးလေးကို ပြောပြမယ်ဆိုတာ ကောင်းတယ်၊
သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို ယိုကိုက မပြောပါနဲ့။
ဒီအကြောင်းကို မလေးစံက ယိုကို့ဦးလေးကို ဖွင့်ပြောပါရစေ။ ကိုကို

ကြီးဟာ မမလေးခေါ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်တယ်။ အခုည ယိုကိုပြော
 လိုက်ရင် ကိုကိုကြီးလည်း မကောင်းဘူး၊ မမလေးလည်း မကောင်းဘူး။
 ဒီတော့ အချိန်ကောင်းကြည့်ပြီး မြန်မာပြည်မပြန်ခင် ဦးလေးကို ဖွင့်ပြော
 ပြပြီး ခွင့်လွှတ်အောင် တောင်းပန်သွားချင်တယ်။ ဦးလေးကို ယိုကိုက
 ချက်ချင်းပြောမပြတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိရင် ခွင့်လွှတ်အောင် မမလေးက
 တားထားလို့ မပြောတာပါဆိုတာ ရှင်းပြောပြမယ်။ ဒါနဲ့မှ ချက်ချင်း
 မပြောလို့ ယိုကိုကို အပြစ်ပေးရင် ဒီအပြစ်ကို ယိုကို မခံစေရဘူး၊ မမလေး
 ခံပါမယ်။ သဘောတူသလား ယိုကို သဘောတူပါ’
 ယိုကိုမှာ ငြိမ်ကျသွားကာ တွေဝေစဉ်းစားနေလေ၏။ ။

ကျွန်မမှာ နားမှနားလည်ရဲ့လားဟု စိတ်ပူကာ နားလည်အောင် နှစ်ခါ သုံးခါ ပြောပြရသည်။

‘ဦးလေးကို မမလေးစံ ဖွင့်ပြောရင် ကျွန်မကို မမလေးစံမပြော အောင် ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးကို ပြောပြမယ်လား။ ဒါအမှန် လား’

‘ပြောပြမှာပေါ့။ ယိုကိုချက်ချင်းမပြောအောင် ကျွန်မတောင်းပန်ပြီး ပိတ်ထားပါတယ်လို့ ပြောပြမှာပေါ့။ ဒါအမှန်ပါ။ ဘယ့်နှယ်လဲ သဘော တူလား’

ကျွန်မ၏ ဝန်ခံချက်ကို စိတ်မချတချ ဖြစ်နေသေးလျက် နောက်မှ စိတ်မပါသော မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ခေါင်းကို မညိတ်ချင်ညိတ်ချင်ညိတ် ပြနေလေသည်။

ကျွန်မမှာ တဒင်္ဂအားဖြင့် သက်သာရာ ချမ်းသာရာ ရသွားလေ သည်။

အသက်ရှူချောင်သွားကာ ကျေးဇူးတင်စွာ ချစ်ခင်စွာဖြင့် ယိုကို၏

လက်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။
 ယိုကိုသည် ကျွန်မနားမှထသွားသည်။
 နံရံတွင်းမှ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကို ထုတ်ခင်းနေသည်။
 ညဝတ်အင်္ကျီ၊ ဆောင်းဘီများလဲဝတ်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲခွေ
 လိုက်ကာ မျက်လုံးမပေါ်အောင် မျက်နှာရှုံ့တွလျက် မသက်မသာပြုံး
 ၍ပြသည်။
 ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်ညူးသွားဟန်ရှိသော သူ့မျက်နှာကလေးကို စိုက်
 ကြည့်လျက် ကရုဏာဖြစ်မိသည်။
 ဖြစ်ပျက်ပုံကို တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။
 အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်မအယူအဆ၊ ကျွန်မအတွေးတွင် ယိုကို
 သဘောတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ၊ အကျည်းတန်သော အဖြစ်
 အပျက်၊ အရပ်ဆိုးသော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ဖြစ်နေ၏။
 သူ့ဦးလေးသိသွားလျှင် စိတ်ထဲနာကျင်ဖွယ်ရာဖြစ်သွားမည်ကို ဝမ်း
 နည်းမိသည်။
 ကိုကိုကြီးမှာ လွတ်လပ်သောသူ မဟုတ်၍ သူ့သူကိုယ်ကိုယ် နာ
 ကျင်မှာပဲဟု အုပ်ထိန်းသူဘက်မှနေ၍ စာနာစဉ်းစားကြည့်မိသည်။
 ယိုကိုအိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မမှာ အိပ်မပျော်နိုင်၊ အိပ်
 ပျော်နေသော ယိုကို၏ မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိမိ စိုက်ငေးနေရင်း
 ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် များစွာလှုပ်ရှားနေလေသည်။
 ကျွန်မမျက်လုံးထဲတွင် ယိုကိုသည် ထသွားလေသည်။
 ဧည့်ခန်းဘက်သို့ သွားလေသည်။
 ကျွန်မနားထဲတွင် မစွတာအော့ဆူး၏ ခြေသံကိုကြားမိသည်။
 ဆောင့်နင်းလာသော ခြေသံ၊ ထို့နောက် လက်နှင့် ခေါက်နေသော
 တံခါးခေါက်သံ၊

“ကိုကိုကြီးစံ၊ ကိုကိုကြီးစံ”

ဟု နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း ခပ်အုပ်အုပ် ဆင့်ခေါ်နေသော ငေါက်ဆတ် ဆတ်အသံ၊ တံခါးဆွဲဖွင့်သံ ကြားရ၏။

စကားပြောသံများ၊ ဗလုံးဗထွေးကြားရပြီး နပန်းလုံးနေကြသံများ ကျွန်မနားနှင့် မဆုံဖြစ်နေသော ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေကြသံ၊

ကျွန်မမှာ မျက်လုံးကို အတင်းမှိတ်လျက် ဒိတ်ဒိတ် ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ သော ရင်ကိုငြိမ်အောင် နှိမ်နင်းနေလေ၏။

ရင်ခုန်ငြိမ်သွားမှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

အိပ်မောကျနေသော ယိုကို၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်မိမှ လှုပ်ရှား နေသော စိတ်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်လာသည်။ ။

တစ်ညလုံး မျက်စိကြောင်နေလေသည်။
 ကျွန်မဘေးတွင် ယိုကိုမှာ အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။
 ခေါင်းရင်းခန်းမှာ မစ္စတာအော့ဆူး၏ အသက်ရှူသံကို တစ်ချက်
 တစ်ချက်ကြားရသည်။
 ကိုကိုကြီးအခန်းမှ အသံဗလံများ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 ဂျပန်ပြည်သို့လာခဲ့သောခရီးမှာ အေးချမ်းသာယာလျက် စိတ်ချမ်း
 မြေ့သောခရီး စိတ်ကြိုက်အတွေ့ဆုံးခရီးဟု စောစောက ပျော်ရွှင်မှတ်
 ထင်ခဲ့သည်။
 စိတ်ချမ်းသာသမျှ၊ စိတ်ပျော်ရွှင်နေသမျှတို့နှင့် မကာမိ၊ မထေမိ
 အောင် တစ်ညလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေတော့သည်။
 ကိုကိုကြီး၌ လောလောဆယ် သင့်အံ့မည့်ဘေးကို ရှေ့ကဆီး၍
 ကာကွယ်ထားလိုက်ကာ ယိုကိုတွင် ကျရောက်အံ့မည့် အပြစ်ကိုလည်း
 ကိုယ့်အပြစ် လုံးလုံးဖြစ်အောင် ကျွန်မယူထားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။
 ဂျပန်လူမျိုးတို့မှာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမအဆင့်အတန်းချင်းအတော်

ကြီးခြားနား၏။

အိမ်၏ အရှင်သခင်လင်သားစသူတို့အပေါ်၌ ပြားပြားဝပ် ရိုသေ
ဝပ်လျှိုးလျက် ကြောက်ရွံ့ကြရ၏။

ယောက်ျားများကို ဦးစားပေးရကာ ပျပ်ဝပ်ခယ ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်း
ကြသော ထုံးစံရှိသည်။

ယိုကိုမှာ သူ့အားမျက်နှာသာပေးလျက် အရောတဝင်နှင့် ချစ်ခင်
မြှောက်စားသော ဦးလေးဖြစ်လျက် ဦးလေးကို ကျော်လွန်၍ သူ့စိတ်နှင့်
သူ့ကိုယ်မရှိ ထိတ်လန့်ကြောင့်ကြလျက် အမြဲသတိရှိနေရ၏။

အခန်းထဲတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေခိုက် ဦးလေး
က “ယိုကို” ဟုခေါ်သံကြားလျှင် ထခုန်ပြေးမသွားမီ ဆတ်ခနဲ တုန်
သွားတတ်ပုံကို မြင်နေကြဖြစ်နေသည်။

ယိုကိုသည် ကျွန်မတောင်းပန်ခြင်းကို မျက်စိမှိတ်၍ သဘောတူ
လိုက်ရခြင်းမျိုးသာဖြစ်နေကာ သူ့အပြစ်ကို ကျွန်မ ခံပါမည်ဟု ရဲရဲကြီး
အာမခံထားချက်များကို ယုံကြည်ပင် ယုံကြည်ငြား သူ့ဦးလေးမသိသေး
သရွေ့ကာလပတ်လုံး သူ့ရင်ထဲ လေးနေမည်သာဖြစ်သည်။

ဦးလေးနှင့်တူမ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချင်းချင်း ပြုထားသည်ဆိုသော
နားလည်မှုကို ဖောက်ဖျက်ထိန်ငှက်ထားသည့် ယိုကို၏ အပြစ်မှာ ဘယ်
မျှလောက်ရှိလျက် ဘယ်မျှလောက်ကြီးလေးမှန်း သူတို့လူမျိုးခလေ့စရိုက်
ကို မတွေးဆနိုင်မသိနိုင်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင်လည်း လေးနေ
လေသည်။

မစ္စတာအော့ဆူးအား သည်ကိစ္စကို ဖွင့်ဟပြောကြား၍ တောင်းပန်
ထားရမည့် ကျွန်မဝတ္တရားကိုလည်း သိမြင်၏။

ကျွန်မနှင့်အတူလာသော ဧည့်သည်၏ ပြစ်မှုသည် ကျွန်မပြစ်မှုနှင့်
မခြား ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုး ခံယူရမည့်တာဝန်ကိုလည်း သိမြင်၏။

အကယ်၍ယိုကိုတွင် မပြောဘဲမြဲထားခြင်းဖြင့် အပြစ်ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်မ အပြစ်လုံးလုံးဖြစ်စေရန်လည်း သိမြင်၏။

လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရင်း တွေးရင်းပင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မစ္စတာအော့ဆူး၏ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖြစ်မှ ဤကိစ္စ သူ့ကိုဖွင့် မပြောရသေးသမျှ ကျွန်မသည် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ် သိမြင် လာသည်။

ကျွန်မနှင့် ကိုကိုကြီးမှာ ဂျပန်ပြည်မလာမီ လေးငါးလကမှ သူ့ဇနီး မှတစ်ဆင့် အသိဖြစ်ကြသည်။

ကိုကိုကြီးအား သည်ကိစ္စ ကျွန်မသိကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရမှာပင် အပြောရခက်နေသည်။

ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် သူ့၌ လက်ငင်းချက်ချင်း အနေခက်အထိုင်ခက် နှင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ကျဉ်းမြောင်းသွားမည့်အခြေအနေကို မြင်ယောင်မိသည်။

မစ္စတာအော့ဆူးအိမ်၌ ဧည့်သည်အဖြစ် တည်းခိုနေစဉ် သူသည် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ရှိနေ၏။

သူနှင့် မစ္စတာအော့ဆူးတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်လာ ကြခြင်းကို တွေ့ရ၏။

အိမ်သူအိမ်သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အားမနာတမ်း လွတ်လပ်ချောင် ချိစွာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေလေသည်။

ဂျပန်ပြည်၌ အနံ့အပြား လည်ပတ်နေကြသည့် ခရီးစဉ်တွေကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်ရှိသည်။

ဂျပန်ပြည်တွင် ပျော်ပိုက်စွာဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့လျက်ရှိသော သူ၏ စိတ္တသုခ ကာယသုခ နှစ်ရပ်စလုံးကို ပျက်ပြားအောင် ဖျက်ဆီးလိုက် မည့်အရာသည် 'ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း' ဖြစ်သည်။

ကျွန်မမှာ ဤအချက်တွေမိ၍ သူ့ကိုဖွင့်ပြောအသိပေးရန် ဝန်လေး
သွားသည်။

မသိလိုက် မသိဘာသာ တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ သူ့ချမ်းသာမှုနှင့်
သူ နေပါစေရန်သာ လိုလားမိသည်။

နက်ဖြန်ည ထွက်ကြမည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် စိတ်အေးချမ်း
စွာ သွားနိုင်လည်နိုင်အောင်၊ ထို့ပြင် ကျွန်မနှင့် မစ္စတာအော့ဆူးတို့
ဆက်ဆံသည့်နေရာတွင်လည်း အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာမရှိ ပကတိအ
တိုင်းရှိလေအောင် ဖွင့်မပြောဘဲနေတာ ကောင်းပါတယ်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ။

[၁၂]

ကိုကိုကြီးအား စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒရှိ
ငြားသော်လည်း ကိုကိုကြီးအား ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် စိတ်ကလည်း ဝင်
နှောက်နေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထားရှိသောမေတ္တာတရားကို ပျက်ပြားထိခိုက်
စေလောက်အောင်၊ မဆက်ဆံချင်လောက်အောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပုံမျိုး
လည်းမဟုတ်။

ကိုယ့်ဘက်ကကိုယ်နှင့်ဆိုင်သည့်သူကို ဖိမဲ၍ ခွင့်မလွှတ်နေပုံမျိုး
သာဖြစ်သည်။

ယိုကိုလည်း အပြစ်မရှိအောင်၊ ကိုကိုကြီးလည်း မထိခိုက်အောင်၊
မစ္စတာအော့ဆူးလည်း စိတ်ကျေနပ်အောင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
မည့်လမ်းကို ရှာဖွေတွေးတောနေလေရာ မိုးလင်းသည်အထိပင်ဖြစ်၍
စိတ်ရောလူရော အတော်ပန်းသွားသည်။

အလင်းရောင်မြင်၍ အိပ်ရာမှထကာ အိပ်ခန်းဆေးမှဆွဲတံခါးနှစ်
ဖက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။